

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

I början på juni såg vi ett nytt "fredsinitiativ" födas. Det franska. Ett tjugotal utrikesministrar – utan vare sig palestinierna eller israelerna – samlades i Paris och pratade i 5 timmar. De lyckades prestera en något urvattnad resolution och värden lovade en fortsättning innan året är till ända. Bibi N. gjorde sitt bästa för att stoppa initiativet. Han hänvisar till ett icke existerande regionalt initiativ, som han säger sig föredra. Under tiden har han utnämnt Lieberman, den mest extrema högerpolitiker, som går att uppbringa, till försvarsminister. Annars fortsätter ockupationen som tidigare. Omar Barghouti, initiativtagaren till BDS, har fått reseförbud. Någon giltig motivering har givetvis inte presenterats. Soldaten, som mördade en sårad palestinier i Hebron, hyllas i högerkretsarna som hjälte (Lieberman dök upp vid hans rättegång för att försvara honom). Ockupationen har nu gått in på sitt 50e år.

Jakub Srebro

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Kenneth Hermele. Per-Ivar Glaser, layout

I detta nr

En ny bekännelsesituation, *Anna Karin Hammar 2* • Israels verkliga vänner och nya judiska identiteter, *Ernst Benzo Hollander 4* • Hur JIPF vill att ekonomiska sanktioner mot ockupationen skall tillämpas **6** • EJJF brev till EU:s Frederica Mogherini, *Dror Feiler&Arthur Goodman 7* • Omar Barghouti tillåts inte lämna Israel, *Rebecca Wilkomerson 8* • Israeliska företag lämnar Västbanken ..., *Judy Maltz 10* • Holland: Partikrav på sanktioner **14** • Begränsningar i livet i Hebrons Gamla stad, *Kathleen Kern 15* • Fallet med soldat A, *Uri Avnery 16* • En föraktets politik mot palestinska liv, *Amira Haas 20* • Forty-Nine Years of Occupation **21** • Vad tänkte de palestinska föräldrar när de såg den kallblodiga avrättningen av sin son?, *Gideon Levy&Alex Levac 22* • Till utrikesminister Margot Wallström, *Ilan Cohen 26* • Ett dokument med ett budskap, *Uri Avnery 27* • Så som palestinierna begråter sin Nakba ..., *Ahmad Samhi Kahlidi 30* • Varför Israel bekämpar de infödda palestinierna, *Haneen Zoabi 33* • IsraelPristagaren stödjer Ta'ayush **35** • David Grossman: Att kräva kulturell lojalitet är fascistiskt, *Gili Izikovich 36* • Womens Boat to Gaza **37** • Här i 85 dagar redan, *Tair Kaminer 38* • JIPFs Handlingsprogram **40**

En ny bekännelsesituation

En ny bekännelsesituation har uppstått för världens kyrkor i relation till de palestinska kristna och till det palestinska folket. Med sitt agerande mot Kyrkornas världsråds medarbetare och dess medlemskyrkors representanter på Ben Gurion-flygplatsen i Tel Aviv den 29 april - 2 maj har Israel åstadkommit en ny bekännelsesituation för världens kyrkor och Kyrkornas världsråd. Följande har hänt:

På väg till ett av Kyrkornas världsråd anordnat möte för klimaträttvisa i Beit Jala, i samarbete med medlemskyrkorna i Palestina, fängslades flera av deltagarna och Kyrkornas världsråds personal under upp till tre dygn. De förhördes, tvingades lämna ifrån sig datorernas lösenord, behandlades föraktfullt och tvingades slutligen de allra flesta att välja mellan att skriva under ett papper som innebar att de intygade att de skulle låta bli att besöka Palestina/de ockuperade områdena mot att få rätten att resa in i Israel eller att bli deporterade för en tid av tio år. Tre deltagare från olika medlemskyrkor vägrade att förneka sin samhörighet med de palestinska kristna i det ockuperade Palestina. De skrev inte under något intyg med löfte om att inte besöka Palestina. Sak samma med två av Kyrkornas världsråds personal. Följden blev att dessa fem deporterades för en tid av tio år. Min skildring här bygger på information från Kyrkornas världsråd.

Kyrkornas världsråds generalsekretärare gick ut med ett skarpt öppet brev till den israeliske ambassadören vid FN i Genève och krävde upprättelse och ursäkt. När detta skrivs har ingen sådan ursäkt kommit men en talesman för Israels utrikesministerium har i tidningen Dagen uttalat sig om att de som deporterades ljög om avsikten med sitt besök medan de som släpptes in talade sanning. Den uppgift som Kyrkornas världsråd har är att av dem som släpptes in fem skrev under ett papper som förnekade dem rätten att besöka Palestina och därmed att besöka de palestinska kristna på palestinskt område.

Jag menar att Israels agerande har lett till att en ny bekännelsesituation har uppstått för världens kyrkor i relation till de palestinska kristna. Antingen bekänner vi oss till en världsvid kyrka, allmännelig och apostolisk, eller så förnekar vi denna samhörighet.

Israels agerande är ett flagrant brott mot internationell rätt och bör tydligt avvisas. Det finns dock anledning att tro att Israel fortsätter att försöka sätta käppar i hjulet för kyrkornas arbete för klimaträttvisa och mot ockupation av Västbanken och blockad av Gaza. Det är lätt att se Israels agerande mot Kyrkornas världsråd som ett uttryck för den kraft med vilken Israel försöker att förhindra en framgångsrik ickevåldsstrategi bland

världens kyrkor och folkrörelser. Kyrkornas världsråd har under våren drivit ett starkt påverkansarbete riktat mot den orättfärdiga fördelning av vattenresurser som Israel utövar i det ockuperade Palestina. Runt om i världen växer den ickevåldsrörelse som förkortas BDS, bojkott, desinvesteringar och sanktioner. Den israeliska ekonomin är kraftigt påverkad och Israel satsar nu stora resurser på att förhindra BDS. Det är möjligt att se händelserna på Ben Gurion-flygplatsen som ett led i denna strävan. Kanske som ett skrämnskott till kyrkorna att inte lyssna till Kairos Palestina och uppmaningen till ickevåld och bojkott av ockupationen. Kairos Palestina-dokumentet från 2009 innefattar flera skrivningar som knyter an till det upprop om ickevåld i form av BDS som det palestinska civilsamhället tog initiativ till år 2005. Tio år senare är BDS en stark världsvid ickevåldsrörelse som har effekt på den israeliska ekonomin. Den världsvida BDS-rörelsen har tre mål: ett upphävande av ockupationen, de palestinska flyktingarnas rätt att återvända och lika demokratiska rättigheter för israeler och palestinier.

Israels agerande på Ben Gurion-flygplatsen ställer kyrkorna i en ny beännelsesituation. Valet står mellan å ena sidan att vika sig för Israels direktiv och därmed svika de palestinska kristnas rop på solidaritet i form av både besök och ickevåldshandlingar eller att å andra sidan stå fasta i arbetet för rättvisa och fred och i samhörigheten med de palestinska kristna med risken att bli persona non grata.

Kyrkornas världsråds generalsekretare Olav Fykse Tveit har brukat starka ord i sin protest mot Israels agerande på Ben Gurion-flygplatsen. Aldrig tidigare har Kyrkornas världsråd varit med om ett sådant bemötande från Israels sida. Det är möjligt att Israel fortsätter på den inslagna vägen, men inte utan att den önskade bilden av demokrati och yttrandefrihet, öppenhet för kritik, ger vika för en mera tragisk bild, nämligen den av en regering som har fastnat i ett ekorrhjul av orättfärdighet.

*Anna Karin Hammar
Koordinator för nätverket Kairos
Palestina -Sverige*

What next?

"Dark forces

Are rising

In the

Israeli society,"

So warned

General Ya'ir Golan.

"You have seen Nothing yet!"

Answers Netanyahu

And appoints

Lieberman as

Defense Minister.

Published in Haaretz, 20/05/16

Gush Shalom

Israels verkliga vänner och nya judiska identiteter

av Ernst Bonzo Hollander

Israel gör sig i rasande takt av med den sortens vänner landet skulle behöva om det ska förbli en demokrati i någon mening. Från min snäva horisont vill jag ta några spridda exempel. I Israel funderar ledaren för Batsheva Dance Company (i filmen Mr. Gaga) kring frågan om det fortfarande kommer gå att bedriva fri konst i landet framgent. I svensk-israelska relationer har vi sett hur Margot Wallström stämplats som ett hot i klass med det som kommer från Iran. Och i relationen med Kyrkornas världsråd (KV) har representanter för dess klimatarbetsgrupp fått höra att KV är 'en aktivistgrupp som vill förgöra Israel'. Representanter för denna klimatgrupp fick sig detta till livs i samband med grova trakasserier vid försök till inresa i Israel (Se en pågående debatt i 'Dagen').

Den ökande verbala aggressiviteten mot ihärdiga vänner till Israel pågår samtidigt med ett accelererande politiskt sönderfall. Netanyahus avskedande av försvarsministern Ya'alon till förmån för den fascistiske Lieberman ärt ett uttryck för att inte ens den slags varningar som israelsk militär utfärdar länge tolereras (Se rapportering i Haaretz – googla t.ex. på Haaretz och 'In one week two ministers resigned').

Detta accelererande förfall i Israel vill jag nedan essäistiskt relatera till några judiska identiteter. Jag gör

det här i anslutning till två möten i maj i år och några författar/tänkare som kan bidra i sammanhanget. Till de korta antydningar som här görs hoppas jag att någon annan eller jag själv senare kan återkomma i JIPF-bladet.

En i sammanhanget viktig bok är ekonomen/filosofen Amartya Sen's *Identity and Violence*. Sen analyserar där hur 'våldsfödande' det jag vill kalla 'singulära identiteter' kan vara. Han ger viktiga nycklar till två mycket olika möten i Stockholm. Den 12/5 ordnade 'Burg-vännerna' och 'JIPFs Judiskt Forum' ett möte kring Bernt Hermeles bok *Judejävvel*. Den 15/5 ordnade 'Judisk Kultur' – J! ett möte om *Cosmopolitism, Modernism & Judaism*.

JIPFs motiv för att vara med om att ordna mötet 12/5 anknyter till det som kommit att dominera mottagandet av Bernts bok – hans 'brytning' med Israel. För egen del var jag mer intresserad av frågan om vad man idag – på gott och ont – kan lära av judisk-europeiska grupper integrationsvägar i Europa under decennierna efter Andra Världskriget. Det blev i Bernts bok förstås speciellt intressant för mig därför att min pappa Fritz i boken fick personifiera en av dessa europeisk-judiska vägar.

Många tänkbara judiska identiteter aktualiserades av mötet 12/5:

En enligt Bernsts idé att numera – efter brytningarna – kalla sig 'smörgåsbordsjude'. För egen del blev jag påmind om Isac Deutschers 'Den Ojudiske Juden'. Det för mig mycket positiva återbesöket hos Deutscher föranleddes bl.a. av just identitetsfrågan. Deutscher skriver i översättningen från 1969 apropå 'den makabra sanningen att Hitler har varit den som gjort det mesta för att återskapa den judiska identiteten:

” ... Om det inte är rasen, vad är det då som gör juden till jude? Religionen? Jag är ateist. Den judiska nationalismen? Jag är internationalist. Därför är jag inte i någon av de meningarna jude. Men jag är jude i kraft av min ovillkorliga solidaritet med de förföljda och utplånade. Jag är jude därför att jag betraktar den judiska tragedin som min egen tragedi. Jag är jude därför att jag känner den judiska historiens pulsslag och därför att jag skulle vilja göra allt jag kan för att ge judarna en verklig, inte falsk, trygghet och självaktning.”

En annan – i dag nära nog bortglömd – judisk identitet berördes också vid mötet 12/5: Den 'kulturzionistiska'. En av eldsjälarna i gruppen 'Progressiv Judendom' – Eva Ekselius – var den som påminde oss. Mer om detta avslutningsvis.

Mötet den 15/5 ordnades som nämnts av 'Judisk Kultur' – J!. Huvudattraktion var den 1925 födde sociolog-legendaren Zygmunt

Bauman. Han talade bl.a. i relation till en judisk identitet som var och är en bakgrund till både antisemitism och 'filosemitism' – den kosmopolitiska identiteten. Lite oväntat för mig varnade han för de 'ytliga likheterna' mellan 1930-talet och vårt eget 2010-tal. Då som nu lever vi i en djup civilisationskris men nu när nationalstaternas makt har tömts så pass mycket frågar sig emancipatoriska tänkare inte "Vad bör göras?" utan "Vem ska göra det?". 'Vi bör lära av de som genom historien tagit sig rätten att krossa stereotyper: Poeter, Helgon och förrädare'. Och av Haggadans andra barn skulle jag vilja tillägga. 'Vi lever i 'retropiernas' tid' (jämför ordet utopi) och av de få världsledare som har något vettigt att säga pekade Bauman på Påven. I *Laudato Si* talar påven inte bara om klimatkrisen och ekonomismen. Han anger också en väg. I alltför hård sammanfattning: '*Den andra är värd att lyssna på*' – dvs.; dialogen och det som gör den möjlig (Utbildning, Kultur, Filosofi ...) är det som eventuellt skulle kunna leda ur vår djupa kris.

I den likaledes spännande panel som följde efter Bauman fäste jag mig vid Diana Pinto. Hon framhöll att den sorts 'Cosmopolitism' som behövs i vår tid är den som – bland 'emancipatoriska gräsrotter' – uppvisats nu under 'flyktingkrisen'. Jag blev nyfiken på hennes framhållande av 'a new Jewish presence in a post 1989 European setting' och hennes senaste bok *Israël a deménagé*.

Avslutningsvis i denna splittrade essä vill jag peka på ett över 80 år gammalt citat från en svensk 'följare' av kulturzionismens grundare Ahad Ha'am. Denne svenske 'följare' var överrabbin i Stockholm:

”Världen befinner sig i en svår kris, en av de svåraste historien känner. Denna kris är, på samma gång som den är politisk, ekonomisk och social även en mycket djupgående själens kris. De eviga värden och de krafter, som under årtusenden

lyft människan över materiens begränsning: religion, moral, humanitet, kultur allt detta är allvarligt hotat. Vi känner det med bävan allt tydligare för var dag, som går.”

*(Marcus Ehrenpreis' 1933
– ur ett föredrag 1933 återgivet i
boken Frågetecknet Israel i kapitlet
”Judendom och Kristendom”)*

(En del begrepp och böcker har jag kursiverat. Vill Du ha mer info om dessa, kontakta mig gärna) /EH

Hur JIPF vill att ekonomiska sanktioner mot ockupationen skall tillämpas

Beslutat på JIPF:s årsmöte den 20.03.2016

JIPF anser att ett flertal aktionsformer mot Israels ockupation av Västbanken, Östra Jerusalem och Golanhöjderna, och mot Israels isolering av Gazaremsan, behövs. Sådana aktioner kan bidra till att allvarligt menade fredsförhandlingar mellan Israel och Palestina kommer till stånd.

Det palestinska initiativet Boycott, Divestments and Sanctions, BDS, utgör ett exempel på sådana aktionsformer. JIPF har anslutit sig till detta initiativ, eftersom det är en motståndsstrategi som bygger på ickevåld. JIPF, som judisk organisation, vill dock i sin egen verksamhet tillämpa strategin på ett sådant sätt att den tydligt riktas mot den israeliska ockupations- och blockadpolitiken.

Med nedanstående punkter vill vi konkretisera denna strategi:

1. JIPF står bakom BDS-kampanjen och förordar sanktioner mot företag, försäkringsbolag och andra ekonomiska aktörer som i sin verksamhet stöder Israels ockupation och bosättningar.
2. JIPF uppmanar särskilt till konsumentbojkott av frukt, livsmedel, vin och andra varor från illegala bosättningar på ockuperad mark.
3. JIPF uppmanar företag, banker, försäkringsbolag och pensionsfonder som direkt eller indirekt bedriver verksamhet på, investerar i eller säljer varor och tjänster till eller från illegala bosättningar på ockuperad mark att omgående avveckla sin verksamhet på ockuperat område.
4. JIPF uppmanar till bojkott av företag, banker, försäkringsbolag,

pensionsfonder och andra ekonomiska aktörer som trots uppmaning fortsätter att direkt eller indirekt bedriva verksamhet i, investera i, leverera till eller sälja varor och tjänster från illegala bosättningar på ockuperad mark.

5. JIPF uppmanar till bojkott av företag som levererar militär utrustning till Israel, säljer israelisk militär utrustning eller deltar i militärt eller polisiärt samarbete med Israel.

6. JIPF driver kravet att Sverige, EU samt alla EU:s medlemsstater

skall upphöra med leveranser av vapenmateriel till Israel, med köp av militär utrustning från Israel, med alla former av militärt eller polisiärt samarbete samt med militärt och civilt forskningssamarbete som främjar Israels ockupationsmaskineri.

7. JIPF driver också kravet att den europeiska unionens associationsavtal med Israel skall villkoras mot kravet att ockupationen, blockaden och bosättningarna skall avvecklas.

25 March 2016

High Representative Federica Mogherini,

Dear Ms. Mogherini,

We read with great concern that the EU Ambassador to Israel is to speak at the Israeli “Stop the Boycott” conference on 28 March.

His presence there will be most unfortunate, for several reasons.

The Boycott, Divestment and Sanctions movement has empowered civil society to apply pressure to Israel by peaceful, legal means in order to persuade it to end the

occupation of Palestinian land. It is self-evident that this Israeli government, as the previous one, will not end the occupation along the intentionally legitimate parameters unless pressure is applied to it. Prime Minister Netanyahu’s insistence on only negotiating “without preconditions” is proof enough.

We are sure you realise that the Israeli strategy against BDS is to elide the distinction between Israel and the Occupied Palestinian Territories, and then claim that all BDS activity is the same, whether directed at Israel or the OPT, and is intended to “delegitimise” Israel. The EU has always maintained the distinction clearly, and affirmed time and again that Israel has no sovereign rights in the OPT.

Under the rules of the World Trade Organization Government

Procurement Agreement, government bodies are allowed to exclude companies from tendering for contracts on the basis of having committed "grave professional misconduct". Many of the services provided to settlements, or elsewhere in the OPT, would certainly qualify for that description. Some services inside Israel, for example at the prison where Palestinians from the OPT are illegally held, would also qualify. Since the WTO Agreement only applies to the sovereign areas of its states parties, government bodies are free to decide not to buy products from the OPT for any reason.

Non-government organizations and consumers are free to decide what to buy, or from whom, without any restrictions on their choices. Sixteen EU member states have issued guidance discouraging companies from doing business in the OPT.

The EU should not be trying to restrict civil society actors from exercising their rights. Therefore it should not be seen to be endorsing the Israeli campaign against BDS, the elision of Israel with the OPT which Israel promotes, or the denigration of the legal rights of government bodies, other organisations and consumers. Nor should it be undermining member states' guidance that discourage companies from doing business in the OPT. The Ambassador's presence at this Conference will be seen to do all of that, and it should not be allowed.

Yours sincerely,
Dror Feiler,

Chair, EJPP; Judar for Israelisk-Palestinsk Fred (Stockholm).
Arthur Goodman, Diplomatic and Parliamentary Liaison officer, JFJFP (London)

Omar Barghouti tillåts inte lämna Israel

Igår spreds nyheten att den israeliska regeringen har vägrat att förnya resehandlingarna för vår vän och partner Omar Barghouti som är en av BDS (Boycott, Divestment, Sanctions) rörelsens grundare. Detta innebär för honom i praktiken ett förbud att lämna Israel/Palestina.

Detta är en flagrant kränkning av Barghoutis grundläggande rättig-

heterna, och representerar ett nytt lågvattenmärke för Israels förtryck och kriminalisering av och hot mot palestinska människorättsaktivister...

Jewish Voice for Peace (JVP), CodePink och den Amerikanska Kampanjen för att Avsluta den Israeliska Ockupationen uppmanar utrikesministern John Kerry att

skydda människorättsaktivisternas rättigheter. Med tanke på USA:s militära, diplomatiska och ekonomiska stöd till Israel, har Kerry all makt att på Obama-administrationens vägnar ingripa mot Israels förföljelse av politiska ledare...

Detta reseförbud är ett skolexempel på järngreppet i vilken den israeliska regeringen håller varje yttring av palestiniernas liv. Och detta är just en ny variant av deras angrepp på rätten till bojkott. En israelisk regering efter den andra har visat att den kommer att göra allt den kan för att bekämpa och förstöra våldsfria protestformer, fastän bojkotter har i årtionden varit en viktig del av kampen för rättvisa. Från delstatsparlament till USA:s kongress, från college administratörer till presidentkandidater - den israeliska regeringen och dess uppbackare här i USA försöker lagstifta mot och skrämja den palestinskledda rörelsen för jämlikhet och frihet. Deras angrepp blir desto elakare ju starkare vår rörelse för rättvisa blir. Det är därför ingen överraskning att den israeliska regeringen går efter den kanske mest kända rösten inom den globala BDS rörelsen... De håller på med detta för att vi håller på att vinna. Detta är rätt och slätt förtryck mot en social rättviserörelse, som håller snabbt på att vinna i styrka: Från G4S till Unitarian Universalist Kyrka till FN och Ahava till bokstavligen dussintals och dussintals andra framgångsrika kampanjer runt om i världen.

Att förneka Barghouti rätten till fri rörlighet är en ny farlig hotupp-trappning från den israeliska regeringens sida mot palestinska människorättsaktivister. Som Amnesty International bara för en månad sen har alarmerat noterat, håller Israel på att trappa upp förföljelserna av människorättsaktivister som Barghouti, som utsätts för godtycklig gripanden, kvarhållanden, fängelse, fysisk skada och tortyr.

På en anti-BDS konferens i Jerusalem i mars uppmanade den israeliske ministern Yisrael Katz regeringen att använda "riktade civila elimineringar" mot BDS ledare med hjälp av den israeliska underrättelsetjänsten . . .

Dessa fruktansvärda hotelser och det tydliga förtrycket kan inte bestå. När den israeliska regeringen försöker tysta ner och kriminalisera rörelsen mot ockupationen, mot diskriminering och apartheid, kommer vi inte att vara tysta. I själva verket kommer vi att vara - ja, måste vi vara - högljudare än någonsin...

För rättvisa,
Rebecca Vilkomerson,
VD JVP, april 2016

Kortat och översatt av Ilan Cohen

Israeliska företag lämnar Västbanken som ett uppenbart svar på påtryckningar om bojkott

En rapport som inom kort kommer att publiceras i Haaretz hävdar en fredsgrupp att internationella påtryckningar kan ha medfört att företaget beslutat att flytta till innanför Gröna linjen.

Som svar på internationella påtryckningar, bojkotter och andra restriktioner har ett växande antal israeliska företag på Västbanken flyttat sina anläggningar till platser innanför landets internationellt erkända gränser, enligt en rapport från Gush Shalom, en organisation som är motståndare till ockupationen och bevakar sådana aktiviteter.

Rapporten, som Haaretz fått, visar att utöver de senast kända fall-en Ahava, företaget som säljer hudvårdsprodukter från Döda havet, och SodaStream, som producerar kolsyremaskiner, har andra kända israeliska företag också blivit en del av denna trend, även om de har lyckats undgå publicitet.

Senast Gush Shalom sammanställde en lista på företag som verkar på Västbanken var för 20 år sedan. Uppskattningsvis är det 20 till 30% av företagen som då fanns med på den listan men inte längre är där nu, enligt Adam Keller, talesperson för organisationen. En del har stängt helt och andra har flyttat.

”Det är en mycket ungefärlig uppskattning,” sade han, ”och säkert

finns det andra företag som uppstått i deras ställe, men när det gäller stora företag som exporterar sina varor och är intresserade av att bygga upp internationella kontakter, är trenden mycket tydlig. Nedgången i antal är markant.”

De israeliska företag som flyttat till innanför Gröna linjen och enligt Gush Shalom-rapporten, inte rapporterats allmänt, är de nedanstående:

- Delta Galil Industries, en stor klädexportör som flyttat sitt lager från Atarots industrizon utanför Jerusalem till Caesaria
- Teva Pharmaceuticals, världens största producent av generiska läkemedel och som flyttade sina biologiska laboratorier från Atarot till Beit Shemesh
- Adanim Tea som flyttade från bosättningen i Ofra till Galiléen
- Intercosma kosmetikaföretag flyttade från Atarot till Ashdod
- Ikoo Design som producerar barnmöbler flyttade från industriområdet i Barkan nära Ariel till Ashdod och Neshet
- United Seats stolfabrik som flyttade från Barkan till Tel Aviv
- Yardeni Locks som flyttade från Barkan till Misgav i norra Israel
- Modan Bags som flyttade sitt högkvarter från bosättningen Shaked på norra Västbanken till en moshav utanför Petach Tikva och sin tillverkning till Kina.

En del av dessa företag som t.ex. Teva, Delta och Adanim förlitar sig i hög grad på exportmarknader. Gush Shalom kunde inte i alla dessa fall förvissa sig om när exakt alla dessa företag flyttade sin verksamhet tillbaka till innanför Israels internationellt erkända gränser, men i flera fall var drivkraften säkert det andra palestinska upproret tidigt på 2000-talet vilket ökade riskerna för israeliska företag att verka på Västbanken.

Men i senare fall verkar det som att omflyttning kan kopplas till växande internationella krav på bojkott av israeliska produkter som tillverkats i bosättningarna. I en del fall kan det tyckas som att företagen har utsatts för påtryckningar från utländska investerare eller presumtiva utländska investerare som ideologiskt eller på annat sätt motsatt sig att företag drivs på omtvistad mark. Ahavas ägare håller exempelvis på med preliminära förhandlingar om försäljning till ett kinesiskt konsortium.

Tidigare denna månad tillkännagav Ahava planer på att öppna ett nytt tillverkningsföretag i kibbutz Ein Gedi. Även om man inte tänkte uttala sig om huruvida deras redan befintliga företag i bosättningen Mitzpeh Shalem på Västbanken skulle flyttas till den nya platsen, kan man anta att det är deras avsikt. En stor exportör, Ahava, har varit huvudmål för den internationella bojkottrörelsen mot Israel.

SodaStream flyttade förra året, pressade av internationell bojkott, från industrizonen i Mishor Adumim till Negev.

Vilseledande märkning

Andra välkända fall av israeliska företag som har agerat på liknande sätt sedan Gush Shalom publicerade sin första rapport för 20 år sedan är pretzel-fabriken Bagel Bagel som flyttade från Barkan till Safed i norra Israel; låstillverkaren Mul-T-Lock som flyttade från Barkan till Yavneh efter att ha köpts upp av ett svenskt företag; och vinproducenten Barkan som flyttade från industrizonen med samma namn som kibbutz Hulda.

När Yigal Dilmony ombads att kommentera detta - talesperson för YeshaCouncil, en paraplyorganisation som representerar de judiska bosättningarna på Västbanken - sade han att han inte skulle lita på någon som helst rapport som Gush Shalom hade publicerat. "De förtjänar noll i trovärdighet och 100 i manipulation," sade han när man visade honom det viktigaste i rapporten.

Men Dimony medgav att flera företag under senare år hade flyttat sina fabriker från bosättningarna och gett upp för påtryckningar från bojkottrörelsen. "Det tjänar bara till att bevisa att BDS är en antidemokratisk rörelse," sade han. "Men för varje fabrik som flyttar, är det många fler som hoppar på chansen att komma in," sade han.

Enligt Dimony har antalet israelisk-ägda företag i industrizoner på andra sidan Gröna linjen ökat under de senaste fem åren från 700 till 890.

Den israeliska tillverkningsindustrins förening uppskattar antalet till uppskattningsvis 600.

Gush Shaloms rapport kommer att publiceras på Internet som ett inlägg i en Wikipedia-artikel, men har ännu inte översatts till engelska. Förutom namn på företag som har flyttat kommer rapporten också med en lista på 16 företag som varit verksamma på andra sidan Gröna linjen, lagts ner eller förklarats bankrutt.

Den innehåller också en uppdaterad lista på nära 80 företag verksamma i bosättningarna som tillverkar produkter som är vida kända och tillgängliga för den genomsnittliga israeliska konsumenten, enligt Keller. Dessa inbegriper Betili möbel-tillverkare, Shamir tillverkare av färdigpaketerade sallader, Abadi kakföretag, Tekoa Farms (en stor återförsäljare av musslor och ingefära) och Kravitz företag med kontorsmaterial.

Listan inbegriper inte företag såsom små livsmedelsaffärer som är verksamma i bosättningarna eller produkter som tillverkats på andra sidan Gröna linjen som oftast stannar kvar där. Den senare kategorin, sade Keller, gäller många av de små vinbodarna som på senare år har öppnat i bosättningarna och främst konsumeras i bosättningarna.

Israeliska produkter från Västbanken är inte berättigade att slippa skatt inom europeiska unionen som andra israeliska produkter är. Enligt Gush Shaloms rapport visar inte alla företag som verkar utanför Gröna linjen fullt ut var de har paketerats. Några exempel:

- Achva-Achdut, ett företag som gör produkter på sesamfrön, flyttade från Tel Aviv till Barkan, anger inte alltid sin nya adress på produkternas etiketter som säljs i Europa, enligt rapporten.

- Yahalom Industries är ett företag för rengöringsprodukter i Kamei Shomron, som inte alltid anger sin adress på Västbanken på sina etiketter, enligt rapporten.

- Keter Plastics, ett företag för trädgårdsmöbler anger inte, enligt rapporten, på sin webbsida att man också bland andra anläggningar även äger en fabrik i Barkan.

- Frid filtillverkare, till exempel, publicerar på sin webbsida bara adressen till sin viktigaste outlet i Petach Tikvah, och inte att man även har en fabrik i staden Ariel på Västbanken.

- Pillsbury som tillverkar choklad-brownies och ägs av det israeliska dotterbolaget till det amerikanska livsmedelsföretaget General Mills. Förpackningen visar att företagets adress är staden Ramle, innanför Gröna linjen, men enligt rapporten är de de facto tillverkade i Atarot.

Ägare av företag som drivs av judar på Västbanken har länge hävdat att de som huvudsakligen drabbas av bojkottrörelsen är de palestinska

arbetare som med nödvändighet förlorar sina arbeten när företag stänger eller flyttar. För att bestrida detta argument har Gush Shalom sammanställt en särskild lista på nära tre dussin företag som är verksamma på andra sidan Gröna linjen och är stolta i sin annonsering över att de uteslutande anställer judiska arbetare.

På en fråga om detta svarade talesmannen för Yesha Council att så vitt han visste var det inget av företagen på listan som kunde kvalificera sig som stora industriföretagare.

Gush Shaloms lista var sammanställd av en grupp volontärer, sade Keller, och baserad på offentligt tillgänglig information, på telefonintervjuer och på research sammanställd av andra anti-bosättningsorganisationer som Peace Now och Who Profits.

Till skillnad från den förra listan som sammanställdes för 20 år sedan grundar sig den nuvarande listan, enligt honom, inte på aktuellt fältarbete.

Den så kallade "antibojkottlagen" som Knesset antog 2011, bestraffar individer eller organisationer som uppmanar till bojkott av Israel eller bosättningarna. Gush Shalom är oroliga att kanske bli stämnda till dryga skadestånd p.g.a. denna lag och hade därför tagit bort den ursprungliga listan med företag som är verksamma på andra sidan Gröna linjen, från sin webbsida.

Eftersom organisationen förutser eventuella juridiska ifrågasättanden i och med publicerandet av de senaste upptäckterna, påpekar Gush Shalom följande i sin rapport: "Med beaktande av den juridiska situationen klagör Gush Shalom, i syfte att skingra alla tvivel, att insamlandet av information om fabriker och företag i bosättningarna och att publicera den i 'Wiki Settlements Product' inte är avsett att uppmana till bojkott av bosättningsprodukter. Syftet med att samla in denna information och att publicera den är att så gott vi kan tillhandahålla tillförlitlig och precis konsumentinformation, för att låta konsumenter - var och en på egen hand - fatta ett klokt och välinformerat beslut grundat på personliga överväganden."

Judy Maltz

Korrespondent vid Haaretz

[http://www.haaretz.com/
israel-news/.premium-
1.711096?date=1459327582928](http://www.haaretz.com/israel-news/.premium-1.711096?date=1459327582928)

Översättning:
Anja Emsheimer

Politiska partier i Holland kräver sanktioner mot Israel

INGET SAMRÖRE MED OCKUPATION
UPPHÅV ASSOCIATIONSAVTALET
MELLAN EU OCH ISRAEL

**NO ASSOCIATION
WITH OCCUPATION**
SUSPEND THE EU-ISRAEL ASSOCIATION AGREEMENT

Två politiska partier i Holland uppmanar till sanktioner mot Israel för de pågående kränkningarna av palestinska rättigheter.

Det liberala partiet, D66 – förkortning för Demokrater 66 – uppmanade lagstiftarna vid sin nationella kongress den 16 april att verka för Europeiska unionens krav på Israel att sluta bygga bosättningar på ockuperad mark och med andra kränkningar av mänskliga rättigheter. D66-resolutionen – antagen med en majoritet på 75% - slår fast att om Israel inte beaktar kraven, borde associationsavtalet mellan EU och Israel (delvis) upphöra. D66 har för närvarande 12 av de 150 platserna i det holländska parlamentets underhus och 10 av 75 i senaten. Det har också fyra av Hollands 26 platser i Europaparlamentet.

Dessutom antog ett andra holländskt politiskt parti - Grön vänster - en motion som på nytt bekräftade kravet på att associationsavtalet mellan EU och Israel bör upphävas. Syftet med motionen var att betona deras redan officiella inställning med krav på att avtalet upphävs och

där man poängterar att israeliska "... kränkningar gradvis har ökat i kvantitet och hårdhet...".

De två viktigaste klausulerna i De grönas motion slår fast att

I Grön vänsters valplattform ingår att associationsavtalet med Israel måste upphävas så länge som Israel fortsätter att kränka internationell rätt. Våra representanter kommer aktivt att driva frågan om tillämpning av riktlinjerna för ursprungsmärkning, upphävande eller annullering av associationsavtalet med Israel samt erkännande av staten Palestina.

Dussintals av medlemmar i Europaparlamentet och 300 mr-grupper, fackföreningar och politiska partier runtom i Europa har redan krävt att avtalet mellan EU och Israel upphävs som ett verktyg för att sätta press på Israel att sluta med sina övergrepp.

Läs mer på
<http://www.eccpalestine.org/dutch-political-parties-call-for-sanctions-on-israel/#shash.Op-4WaMfd.dpuf>

Begränsningar i livet i Hebrons Gamla stad

Varje år när jag återvänder till Hebron har det blivit så att jag tror att Israels militära ockupation har befästs ännu mer, att folk är ännu mer misshandlade, mer resignerade. Jag förväntar mig att det kristna fredsstiftarteamet som jag har arbetat med sedan 1995 kommer att få nya utmaningar. Men när jag återvände till dem tidigt i mars, blev jag ärligt talat chockad över omfattningen av de begränsningar i teamets möjligheter att bevaka checkpointsen som kommit till under skoltiden. Gränspolis tillåter oss inte längre att lämna Gamla stan nära vår lägenhet och gå den lilla promenaden till Qitoun checkpoint för att dokumentera hur soldaterna behandlar skolbarn och lärare som behöver passera. I stället måste vi ta en taxi på 15 minuter över kullarna och runt området för att nå en plats som vi kan se från taket på vårt hus.

När vi väl är där, måste vi stå på det min lagkamrat Stephanie poetiskt kallar "tårgassidan av checkpointen". Ockupationsstyrkorna har byggt upp checkpointen påtagligt mycket sen jag åkte därifrån, och från platsen vi står på kan vi bara på håll se vad som händer mellan soldater och barn. Vi kan inte längre höra vad som händer eller fråga barnen vad soldaterna sagt till dem. Situationen är värre för barnen vid Qurtuba-skolan. Våra kamrater i Ekumeniska följeslagarprogrammet (EAPPI hade tänkt närvara när elev-

erna passerade genom checkpoint 56 och bosättarna på Shuhada-gatan som brukar attackera dem. Nu måste de stanna kvar på H-1-sidan av checkpointen där de inte kan göra någonting om något händer barnen på andra sidan.

De restriktioner som ockupationen ger internationella övervakare i område H-2 i Hebron drabbar förstas palestinierna ännu mer, och allra värst är det för dem som bor i Tel Rumeida. I höstas började militären ge palestinier nummer, de som bor i Tel Rumeida. Hani Abu Haikel visade oss två nummer som skrivits på utsidan av hans gröna ID-fodral då vi hade med oss en CPT-delegation på besök. Om man inte har det numret, får man inte vara där lagligen. Det spelar ingen roll om man är släkt eller vän. (Släktingar och vänner till bosättare som bor där får förstas besöka dem.) Tre dagar tidigare hade Hanis arbetare beskurit hans vindruvor och bosättare "rapporterade" dem till soldaterna som meddelade Hani att han måste ha specialtillstånd för att få sina druvor beskurna. På morgonen för vårt besök hade hans fru Rheem och dotter Bashaer varit på ett tandläkarbesök och en bosättarkille berättade för soldaterna att de inte bodde där så soldaten lät dem vänta i hållregnet i tjugo minuter medan han kollade deras ID-kort. Förra månanden då Hani argumenterade för sin rätt

att passera checkpointen, kallade en soldat på sitt befäl för att fråga om han kunde få skjuta honom, och han råkade höra befälet säga på radio att Hani var ”för gammal” för att skjutas. I höstas då dödandet i området Tel Rumeida, Hebron, pågick i stort sett varje dag, avhyste den israeliska militärmyndigheten volontärerna från Internationella solidaritetsrörelsen från deras lägenhet precis utanför checkpointen Gilbert. Det var när deras grannar kände sig som mest utsatta som en av de internationellt engagerade, gift med en palestinsk invånare, berättade det för mig när jag stötte på honom efter vår mosképatrullering på fredagseftermiddagen.

”De vill att vi ska bli rädda,” sade Hani. Många av hans grannar har flyttat nu. Han säger att ockupationsmyndigheternas avsikt är tydlig: att göra livet så outhärdligt

i H-2 att palestinierna måste flytta. Och det är förstas orsaken till att de även har lagt restriktioner på internationella volontärer. De vill att vi ska bli rädda – rädda för deportation, för att situationen ska bli värre för våra palestinska partners, rädda för att vårt arbete ska bli meningslöst, eftersom vi inte kan nå de områden där vi behöver göra vår dokumentation.

Lyssna uppmärksamt på oss. Om hela H-2 från Rumeida till Kiryat Arba blir en bosättarkorridor – säg då inte att ni inte hade förvarnats för just nu håller de israeliska bosättarna här i Hebron på att vinna.

Kathleen Kern

<http://www.cptpalestine.com/uncategorized/restricting-the-life-out-of-hebrons-old-city/>

Översättning: *Anja Emsheimer*

Fallet med Soldat A

Uri Avnerys kolumn den 9 april 2016

Det tycks att allt vettigt redan har sagts, skrivits, avslöjats, hävdats och förnekats om incidenten som skakar Israel.

Allt utom själva huvudfrågan.

INCIDENTEN kretsar kring ”soldaten från Hebron”. Den militära censuren tillåter inte att han kallas för sitt namn. Han får kallas ”Soldat A”.

Det hände i det ockuperade sydvästra Hebron i Tel Rumeida-trakten där en grupp ultraextremistiska bosättare på högerkanten lever mitt ibland ca 160 000 palestinier och under mycket hårt beskydd av den israeliska armén. Våldsamma incidenter är vanliga.

Den aktuella dagen attackerade två palestinier från orten några soldater, med knivar. Båda sköts på direkten. En av dem dödades, den andra skadades allvarligt och låg på marken. Läkare vårdade den skadade

soldaten (men inte palestiniern), flera befäl och soldaten stod tillsammans med några av bosättarna. Efter sex minuter dök Soldat A upp på scenen. Han såg sig omkring i fyra minuter, närmade sig sedan den sårade gärningsmannen och sköt kallblodigt ihjäl honom på nära håll med en kula i huvudet. Obduktionen visade att det definitivt var det skottet som dödade palestiniern.

Och på slutet visar kameraklippet hur Soldat A skakar hand med en av bosättarna, den ökände Baruch Marzel, ledare för framlidne Meir Kahanes förbjudna parti, han betecknades av högsta domstol som fascist.

HITTILLS är det ingen diskussion om fakta. Av en enkel anledning: en palestinier från orten videofilmade hela incidenten på nära håll. Den israeliska mr-gruppen B'Tselem har försett många palestinier med kameror för sådana tillfällen.

(B'Tselem är ett bibliskt namn och betyder "I /Hans/ avbild". Enligt Andra Moseboken skapade Gud människan till "sin avbild". Detta är en av de mest humana verserna i bibeln eftersom den innebär att alla människor utan urskiljning är skapade till Guds avbild.)

Kameran har en central roll i denna incident. I den nuvarande intifadan har många arabiska gärningsmän dödat i sådana incidenter. Man miss-tänker starkt att många avrätt-ades efter att de redan hade "neu-traliserats" – ett arméuttryck för arabiska gär-

ningsmän som inte kan göra någon skada längre eftersom de är döda, allvarligt skadade eller tillfångatagna.

ENLIGT ISRAELISKA ARMÉDIREKTIV får soldater inte döda fientliga angripare när de inte längre utgör någon fara. Å andra sidan menar många politiker och armébefäl att "en terrorist inte borde få leva" efter en attack. Detta var en formell order som den framlidne premiärministern Yitzak Shamir utfärdade (han själv var då det begav sig en framstående terrorist).

Men armébefälet har aldrig accepterat detta direktiv. När chefen för Shin Bet på Shamirs dagar som premiärminister dödade två tillfångatagna busskapare, ställdes han inför brottsmålsdomstol tills Israels president förlät honom. Han avskedades.

I en annan incident nyligen kunde man på bild se en palestinsk tonårsflicka springa omkring med en sax och vifta med den. Hon sköts till döds på nära håll av en polis.

I alla de här specifika fallen var det kameran som gjorde skillnad. (Kanske borde det gudomliga budordet ändras till: "Du Skall Icke Döda När Det Finns En Kamera I Närheten!")

Soldat A's befäl frågade honom på plats varför han hade skjutit den sårade palestiniern. Soldat A svarade spontant: "Han sårade min kamrat så han förtjänade att dö."

Kort efteråt insåg han att det här var fel svar så han ändrade det: "Han rörde sig och en kniv låg bredvid honom så jag kände mig hotad." Men det verkar som att en annan soldat redan hade sparkat undan kniven.

Senare kom han med ett annat skäl som han har hållit sig till sedan dess: "Jag såg en utbuktning under hans jacka och trodde att han hade ett självmordsbälte på sig. Jag sköt honom för att förekomma honom från att döda alla runt omkring." Detta är högst otroligt eftersom kameraklippet tydligt visar att alla andra i närheten var oberörda. Den sårade mannen hade redan blivit visiterad. Så militärpolisens meddelade att de utredde Soldat A för mord.

EN ENORM storm bröt ut. Över hela landet attackerade högermänniskor, bosättare, politiker och andra armébefälet med ett språk som aldrig hade hörts tidigare.

Utbildningsminister Naftali Bennett, ledare för partiet "Jewish Home" på yttersta högerkanten, attackerade vilt försvarsministern, f.d. stabschef vid armén och moderat högerman i Likud.

Den nuvarande stabschefen, Gadi Eizenkot, blev inte avskräckt. Han upprepade arméns order och stödde bestämt militärpolisens handlingar mot mobben med såna som käftade emot och översköljde sociala media med tusentals meddelanden där armébefälet förbannades. Binyamin Netanyahu gav till en början ett

svagt stöd till sin försvarsminister, sen ringde han Soldat A's far för att uttrycka sitt stöd.

Det var bara början. Soldat A's föräldrar attackerade armébefälhavaren i media för att "svika" deras älskade son; de som var med i Soldat A's arméenheter förbannade öppet sina befäl och militärpolisens; i hela landet hördes ropen att Soldat A var en "hjalte".

Soldater och civila demonstrerade framför militärdomstolen inne på ett arméområde. Kabinettsministrar och ledamöter i Knesset kom till rättssalen för att visa sin solidaritet med "hjalten". Både arméchefen och försvarsministern uppmanades av mobben att avgå.

JAG SKULLE HÄR VILJA lägga till några personliga anmärkningar.

I 1948 års krig var jag stridssoldat i en kommandoenhet som berömdes med den ärofyllda titeln "Samsons Foxes". Jag deltog i ca 50 sammandrabbningar. Jag skrev två böcker om denna erfarenhet. Den första, "In the Fields of the Philistines", skrevs under kriget och skildrade striderna. Allt som stod där var sanningen och endast sanningen men inte hela sanningen. Den andra boken, "The Other side of the Coin", publicerades omedelbart efter kriget och beskrev de mörka sidorna av kriget, inklusive krigsbrott.

Med utgångspunkt i denna erfarenhet vågar jag försäkra: alla som kall-

lar Soldat A för hjälte kränker de hundratusentals strids soldater som tjänade i den israeliska armén sedan dess fram till idag, och bland dem verkliga hjälter (som de fyra marockansködda soldaterna som riskerade sina liv och under beskjutning bar mig till en säker plats när jag hade blivit sårad.)

En hjälte är en soldat som riskerar sitt liv för att rädda en kamrat eller för att verkställa en viktig arbetsuppgift. Någon som skjuter en sårad fiende är inte någon hjälte, och att kalla honom så är att kränka alla de ärbara soldater som försöker bevara sin mänsklighet under hårda – ibland omöjliga – omständigheter.

En ärbär soldat behöver inte order från armén för att kunna skilja mellan tillåtet och förbjudet, mellan anständigt och kriminellt, mellan en hjälte och en jäkla ynkrygg. Han bara vet.

EN DEL kanske undrar över min inställning till armén.

Jag är pacifist. Jag avskyr krig och våld. Men jag är inte någon tokstolle. Jag vet att varje land behöver en armé, inte bara i tider av krig men också i tider av fred.

En armé är en dödsmaskin. Men efter det avskyvärda 30-åriga kriget på 1600-talet fastställde en civiliserad mänsklighet gränser. Kort sagt, våld är tillåtet om det tjänar krigets syften men är absolut förbjudet om det används mot hjälplösa människor, som fångar och de sårade.

Som många av oss förutsåg har närmare 50 år av ockupation korrumpierat vår armé på många sätt. Det är inte den armén jag tjänade. Det är inte en armé som jag kan vara stolt över. Den påminner om en kolonial polisstyrka mer än en armé vars plikt är att försvara vår stat i en orolig omgivning.

Utlänningar kanske undrar över det faktum att armébefälet i Israel i allmänhet är mer sansat än regeringen och politikerna. Av historiska skäl har det alltid varit så. Jag klandrar armébefälet för många fel och missgärningar, men jag måste också berömma hans karaktärsstyrka i detta fall.

HUVUDFRÅGAN i denna incident som ingen vågar uttala, är att vi för första gången i Israels historia bevittnar ett fullfjädrat myteri. Det finns inget annat sätt att definiera det.

En grupp soldater har med stöd av större delen av den politiska scenen, gjort uppror mot sina befäl. Det är ett omfattande hot mot statens struktur, en utmaning för vad som återstår av vår demokrati.

Förfallet med början i de ockuperade områdena sprider sig genom landet. Det har nu manifesterat sig i den enda institution som alla israeler (de judiska) hittills har älskat: armén.

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1460120678/>

Översättning: *Anja Emsheimer*

En föraktets politik mot palestinska liv

Amira Hass, Haaretz, Den 1 april 2016

Till skillnad från IDF vägrar kommunen Beit Shemesh att slänga ut E, soldaten från Hebron. Man publicerade i ett stöduttalande hela hans namn och foto under rubriken "Israels hjälte". Närhelst man kommer på IDF med byxorna nere, beskriver de honom som en enstöring och funderar om han ska ställas inför rätta eller förlåtas. Det är en process där man skiljer individen från kollektivet och kopplar bort de fakta som soldaten och hans armé är en återspeglings av, och armén är en återspeglings av sin regering.

E och resten av soldaterna, poliserna och säkerhetsvakterna som avrättade kvinnor och män när det gick att ta dem levande, var ute på uppdrag och de bara lydte order. För att garantera att själva hjärtat av Hebron skulle förbli tomt på palestinier. Låta bosättningarna expandera. Se till att palestinierna uppför sig väl.

Och om något går snett (och filmas) glömmes hjärnan kvar fingret på avtryckaren. E stod lågt i rang och måste ställas inför krigsrätt, medan Binyamins brigadchef Yisrael Shomer förskonas, han som sköt en ung palestinier, misstänkt för att ha kastat sten i ryggen på honom, och därmed avrättat honom utan rättegång.

En soldat som sköt och dödade en kvinna och hennes dotter i Gaza under Operation Cast Lead ställdes inför rätta, men brigadchefen som gav

order om att bomba ett hus och därigenom dödade och sårade dussintals av medlemmar i familjen Samuni, frikänns från all skuld. Befälhavaren i Air Force, som bombade dussintals av hem medan husets invånare var kvar därinne, och dödade hundratals kvinnor, äldre och barn (samhällets granskare raderar termen "mord" och alla dess varianter och ersätter det med "dödade"), blir ursäktad för att han inte vill svara på några frågor.

En jämförelse: palestinier betraktas automatiskt som farlig såsom individ eftersom han är del av ett hotfullt kollektiv. Det är anledningen till att det är berättigat att döda, mörda, eliminera och neutralisera honom. Den israeliska rädslan för det palestinska kollektivet har en gnista av ärlighet.

Medgives: vi förorsakar dem systematisk och organiserad orättvisa och det är helt logiskt att de tänker ge igen. Men den öppenheten är kortlivad. Predikanten från Al-Aqsa-moskén som uppmanade till att slakta judar var övertygad om våldsprovokationer, och det hjälpte inte när han sade att sådant ingår i koranens lag. Men de judiska författarna till boken "The King's Torah" (Torat Hamelech) som diskuterar under vilka villkor det enligt "judisk religiös lag är tillåtet att döda en goy," ställdes inte inför rätta. De är, som alla vet, marginella individer som i skägget mumlar ord från Toran.

I och med att man skiljer mellan de nerdragna byxorna och de pressade uniformerna tar man ett viktigt steg mot att skydda armén mot allt som skulle kunna anklaga militären och dess uniformerade eller civilklädda ledare för att ha som policy att genomföra systematiska brott.

Denna politik innebär förakt för palestiniernas liv medan dessa avrättas, dödas eller mördas. Förakt för deras liv medan de fortfarande lever, genom att förstöra deras hus och inte låta dem bygga sina bostadsområden, genom att skilja familjerna åt, i slummen i Jerusalem och Ramle och Lod, genom att utplåna deras historia, The Suspension Bill, det odrickbara vattnet, andelen fattiga och utarmningen. Genom att fokusera på de filmade soldaterna eller ungdomarna uppe på krönen och pendla mellan att förlåta dem som individer och att ta avstånd från dem som individer kan vi glömma att vad etablissemang

totalt gör mot palestinierna är mer destruktivt och dödligt än allt vad individerna gör.

De fakta som i 70 år har gynnat föraktet för palestiniernas liv har framgångsrikt isolerats från den juridiska uppfattningen om "avsikt". Vi har inte för avsikt att skada dem, det Gud förbjude. Allt händer av en slump. Och utan någon avsikt finns ingen skuld och inget straff. Men avsikten formuleras var dag av resultaten. Och Beit Shemesh vet bättre: avsikten, inte bara handlingen, kommer från det judiskt-israeliska kollektivet.

*Amira Hass
Korrespondent vid Haaretz*

<http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.711866>

Översättning: *Anja Emsheimer*

Forty-Nine Years of Occupation –

Palestinians and Israelis change direction and march together in the Freedom March

Forty-Nine years of despair, hatred, violence, and fear. Now it is time to move on! It's time to be free of the Occupation.

Forty-Nine years of full control over the Palestinians have led us to an unprecedented nadir of racism, extrajudicial executions, arrests of minors and expulsion of individuals.

Forty-Nine years of control over an entire nation have raised a generation who have only known war, threats, hatred and hostility towards another nation.

It is finally time to change directions -- to respect the rights of both peoples to live independently and justly, and to release them both from the bonds of occupation.

Vad tänkte Palestinska föräldrar när de såg den kallblodiga avrättningen av sin son?

Abed Fattah al-Sharif's father, Yusri (L), with other family members. Credit: Alex Levac

Den israeliska soldaten som sköt Abed Fattah al-Sharif när han låg skadad på marken är inte den enda som borde straffas, säger hans sörjande far. Alla som var där borde straffas.

Vad tänker en far som ser en video med hans son som ligger skadad på vägen, och sen på nära håll kallblodigt skjuts ihjäl av en soldat?

Vad tänker en mor när hon ser soldatens befäl och hans vapenbröder, som utför avrättningen – och en massa bosättare - stå och bara prata som om ingenting hade hänt, medan blodet forsar ner på vägen från hennes sons huvud?

Vad tänker hans syskon när de ser sin brors kropp ligga på vägen?

Familjen Al-Sharif från Hebron såg allt detta. Fadern, Yusri, såg videon två eller tre gånger som en volontär från B'Tselem, den israeliska mr-organisationen, hade tagit; hans minns inte längre hur många gånger. Modern, Rajaa, såg den en gång. Det är inte svårt att tänka sig hur dessa bilder påverkade dem.

Den här veckan arresterade Israel och förhörde soldaten, bödeln som var skyldig till händelsen förra torsdagen; många israeler gjorde honom till sin hjälte. Hans familj fick också mycket sympati och medkänsla. Men ingen brydde sig egentligen om att nämna att även offret hade familj.

Den unge mannen som sköts ihjäl, Abed Fattah al-Sharif, bodde tillsammans med sina föräldrar på andra våningen i ett flerfamiljshus i Jabal Abu Rumann, en förort till Hebron. Vid tiden för sin död var han tjuguetta år och Rajaas och Yusris förstfödde, de har ytterligare två söner och två döttrar. Ett ensamt plakat med ett foto till minne av Abed Fattah hänger över byggnadens framsida. Inga flaggor – varken Hamas, Islamiska Jihads eller Fatahs. Föräldrarna säger att

deras hem är apolitiskt och tillägger att deras avlidne son inte heller var politisk.

En skitig och gropig väg, lerig efter veckans regn, leder upp mot byggnaden uppe på krönet. Familjens lägenhet är kompakt och lite överlastad, med soffor i sammet, gardiner och ljuskronor. Yusri al-Sharif bär en blå märkesjacka, en ljusblå skjorta och svart tröja. Abed Fattah, den skäggiga, distingerade farfadern som har samma namn som sitt döda barnbarn, är klädd i en elegant brun rock med förgyllda fransar och en stor vit kalott. Stämningen är extremt miss-tänksam när vi anländer, men miss-tänksamheten avtar gradvis under vårt besök.

Familjen oroar sig för att det de berättar inte ska förmedlas korrekt. De är också rädda för att ockupationsmyndigheterna ska vilja hämnas på dem för det de säger. På söndagsmorgonen klockan 2.30 arresterades 19-åriga Khaled. Soldater gjorde en räd i familjens hem och drog ut Khaled ur sängen. Han blev livrädd, berättar familjen. Hans far omfamnade honom och försökte muntra upp honom innan han fördes bort. Sedan dess har de inte hört någonting från honom. Mr-organisationen Hamoked – Centrum för försvar av individen, informerade dem om att Khaled hade förhörts i interneringsanstalten i Etzion på Västbanken och sen förts till Ashkelon-fängelset.

Abed Fattah al-Sharif.
Reproduction: Alex Levac

Israelerna släpper inte ifrån sig Abed Fattahs kropp. Däremot fick hans vän Ramzi al-Qasrawis familj tillbaka hans kropp; Ramzi sköts ihjäl i samma incident den 16 mars och har redan fått en begravning.

Yusri al-Sharif, 43, är byggjobbare i Hebron. Hans avlidne son var snickare. Två månader tidigare hade han startat ett eget snickeri inte långt hemifrån. Den unge mannen var mycket entusiastisk över sitt nya snickeri, berättar hans far nu.” För honom var det som att just ha förlovat sig. Ramzi, en barndomsvän, arbetade tillsammans med honom.

På dagen för hans död gick Abed Fattah som vanligt hemifrån kl 7 på morgonen. Det var inget särskilt med hans beteende, konstaterar hans far. Hans son berättade för honom att han skulle åka till Azariya nära Jerusalem för att ta mått på sovrumsmöbler – snickeriets specialitet – som kunder hade beställt. Abed Fattah gick till Ramzis hus en och en halv kilometer bort, och båda fortsatte sen till Tel Rumeida i närheten av Hebron, en judisk enklav några minuter bort. Enligt Yusri tänkte de gå igenom den

närliggande checkpointen Gilbert och åka till Bab al-Zawiya där de kunde ta taxi till Azariya.

Planerade de i förväg att attackera soldaterna vid checkpointen? Vad hände där som ledde till att de knivhögg en soldat i Israel Defense Forces? Familjen vägrar att tro att Abed Fattah högg soldaten, eftersom han höll sig borta från politik och för att han hade ett bra liv. ”Jag tror inte att han hade en kniv” säger hans far. ”Han hade ett nytt arbete och han var lycklig. Han hade ett snickeri och såg sin framtid där.”

Kring halv åtta den dagen hörde Yusri på jobbet om incidenten där två palestinier som hade knivhuggit en soldat i Tel Rumeida, hade dödats. I en rapport på Internet erfor han att en av dem tillhörde familjen Al-Sharif, men han kunde inte föreställa sig att det var hans egen Abed Fattah. Kanske är det en kusin, tänkte han. Han kunde inte identifiera sin son ens när han såg ett suddigt foto på en ung man som låg på vägen efter att ha skjutits. Men några minuter senare såg han ett tydligare foto. Han bröt ihop helt, säger han. Yusri vågade inte närma sig platsen där hans sons kropp låg. Han var rädd för soldaterna och bosättarna i Tel Rumeida, och han visste att han hur som helst inte skulle få komma nära kroppen. Så han återvän-

de hem där folk redan hade samlats för att uttrycka sitt deltagande.

Yusri trodde fortfarande denna vecka att hans son hade dött i Ramzis armar. En av B'Tselems fältforskare, Manal al-Jab'ri, klagade på saken för honom. Hon sade också att organisationens volontär som hade filmat avrättningen, Emad Abu Shamsiya, far till fem barn och från Tel Rumeida, har hotats sedan han offentliggjorde det komprometterande fotot.

”Abed Fattah log alltid och hjälpte alla,” säger hans far. ”Han gillade inte politik. Det var jobbet-hemmet tur och retur som gällde.” På det enda fotot i vardagsrummet och nyligen taget i en lokal studio bär Abed Fattah en röd skjorta och en svart och vit slips och håller en jacka bakom ryggen. Guldstjärnor glittrar i bakgrunden. Inte något montage med en Kalasjnikov här, inte.

Israeli soldiers stand near the body of a Palestinian who was shot and killed by a soldier while laying wounded on the ground after a stabbing attack, Hebron, West Bank, March 24, 2016. AP

Familjen hörde om den folkstorm som uppstod i Israel i kölvattnet av B'Tselems video. Men de är antagligen inte medvetna om omfattningen eller dess väsen: det folkliga stödet som sveper fram för mordet på deras son.

”Jag är upprörd och arg” säger hans far. ”De skulle ha brytt sig om honom och inte dödat honom. Det fanns befäl där och en ambulans. De skulle ha tagit honom till sjukhus och inte skjutit honom i huvudet efter att han hade sårats. Efteråt skulle de ha kunnat arresteras honom om det blev nödvändigt. Men döda honom i det tillstånd han befann sig? Jag förstår inte hur de kunde göra så. Jag förstår inte hur de kunde döda honom.”

”Alla palestinier,” fortsätter han ”känner till /den högerextrema bosätтарaktivisten/ Baruch Marzel och Ofel Ohana/ från organisationen Rädda Judéen och Samarien/ som var där. De önskar livet ur araberna. Vi såg Marzel skaka hand med mördaren. Det är inte bara soldaten som borde straffas. Alla som stod där borde straffas: bosättarna, befälen, alla

som var där och uppmuntrade soldaten eller inte lyfte ett finger. Alla som var inbegripna i incidenten.”

Soldaten hävdar att han var rädd för att Yusris son skulle råka ut för en försåtmina. ”De dödade honom med berätt mod. Soldaten var inte rädd för nånting. Han mördade honom. Alla som såg videon såg att soldaten inte var rädd och att han kallblodigt dödade honom. Alla som var där backade upp soldaten som dödade min son. Det var ett brott. Det är en kriminell armé, en armé som begår brott.”

Soldaten har blivit hjälte i Israel.

”Vem som helst som ser honom som hjälte är rasist och arabhatare.”

Yusri frågade om ockupationsmyndigheten skulle förfölja honom för vad han säger. ”Jag har tre barn till hemma,” säger han i en dämpad ton.

*Gideon Levy och Alex Levac
den 2 april 2016*

<http://www.haaretz.com/israel-news/.premium-1.712020>

Översättning:
Anja Emsheimer

Till Sveriges utrikesminister Margot Wallström

Hej,

<http://972mag.com/when-medical-personnel-stand-by-and-watch-a-murder/118130/>

Detta är länken till en artikel på engelska från en israelisk läkare, som med professionalitet och empati analyserar videon (finns i länken) som du förmodligen också har sett, där en israelisk soldat dödar med berätt mod en palestinsk man, som ligger skottskadad på marken.

Förutom själva mordet på palestiniern uppmärksammar läkaren att den israeliska vårdpersonalen fullständigt struntar i den skadade mannen och förvägrar honom nödhjälp i strid med dem egna etiska reglerna.

Du har varit modig att kräva av den israeliska regeringen att undersöka misstänkta utomrättsliga avrättningar redan tidigare. Du har fått utstå skamlösa påhopp från den israeliska regeringen och har kallats för antisemit.

Nu finns det fog nog att påminna den israeliska regeringen igen om behovet att undersöka alla misstänkta fall och att uppmana den att be om ursäkt för förolämpningarna.

Du ska veta att det finns många judar, som uppskattar dina insatser. Vi inser att du gör det för Israels bästa, för att få slut på den israeliska ockupationen och värna de demokratiska och rättsstatliga principerna.

Med vänlig hälsning

Ilan Cohen

Talesperson för "Judar för Israelisk-Palestinsk Fred" (JIPF)

JIPF-BLADET I DIN MOBIL/DATOR/SURFPLATTA

Till våra läsare,

Hjälp oss spara pengar och miljön.

Du kan få JIPF-bladet som pdf-fil istället för på papper.

Skicka ett e-mail till redaktionen@jipf.nu så fixar vi det.

Shalom!

Ett dokument med ett budskap

Uri Avnery, den 14 maj 2016

NÄR DAVID BEN-GURION läste upp Israels självständighetsförklaring (officiellt: "Declaration of the Establishment of the State of Israel") måndagen den 14 maj 1948, befann jag mig i kibbutz Hulda.

Mitt israeliska armékompani (fortfarande utan namn) hade fått order om att genomföra ett nattligt angrepp på den arabiska byn al-Kubab, nära staden Ramleh. Striden antogs bli hård, och jag var upptagen med att gå igenom min utrustning och putsa mitt (tjeckiska) gevär, när någon sade att Ben-Gurion höll ett tal som sändes på radio i kibbutzens matsal.

Jag var inte särskilt intresserad. Vi var alla övertygade om att det som politiker i Tel Aviv kanske pladdrade om var rätt oväsentligt för vår framtid. Huruvida vår stat skulle överleva eller inte skulle bestämmas på slagfältet. De arabiska grannstaternas reguljära arméer höll på att ge sig in i kriget, det skulle bli blodiga strider, och resultatet skulle bestämma våra liv. Bokstavligen.

Men det var en detalj som väckte vår nyfikenhet: Vad skulle vår nya stat heta? Rykten gick. Vi ville veta.

Så jag begav mig till kibbutzens matsal – som vi soldater vanligtvis inte fick gå in i – och mycket riktigt kunde jag höra Ben Gurions mycket speciella, gälla röst som läste dokumentet. När han kom till avsnittet "(vi)

tillkännager härmed grundandet av en judisk stat i Eretz Israel, känd som staten Israel", gick jag.

Jag kommer ihåg att jag utanför salen stötte ihop med en flickvans bror som skulle angripa en annan by just den natten. Vi bytte några ord. Jag såg honom aldrig mer. Han dödades.

ALLT DETTA for genom mitt huvud när jag för tre dagar sedan vid kvällen för "Självständighetsdagen" uppmanades att delta i en ceremoni i just den salen där Ben-Gurion hade läst upp den ursprungliga texten. Jag var en av dem som valts ut att åter läsa upp den vid den 68:e årsdagen.

Inför detta tillfälle läste jag hela deklARATIONSTEXTEN för första gången. Jag var inte imponerad.

Den ursprungliga versionen hade först skissats av några tjänstemän, sedan skrivits om av Moshe Sharett (som den dagen blev utrikesminister). Han var mycket pedantisk med det hebreiska språket så texten är språkligt sett oförvitlig. Ben-Gurion var inte nöjd med texten så han tog den och skrev om den helt och hållet. Den bär alla kännetecken på hans omisskännliga stil. Han hade också chutzpah (fräckheten, AE) att skriva under den med sitt namn före alla andra som kommer i bokstavsordning.

Författarna till deklARATIONEN hade

tydligt läst den amerikanska självständighetsdeklarationen innan de skissade på sin egen. De kopierade den allmänna dispositionen. Det är inte skrivet i den uppbyggliga stil som ett historiskt dokument har, men som ett dokument med ett budskap: att övertyga världens nationer om att erkänna vår stat.

INLEDNINGEN är en upprepning av sionistiska slogans. Den ger sig ut för att framföra de historiska fakta, och dom fakta är mycket dubiösa.

Den börjar t.ex. med orden "Eretz Israel var det judiska folkets födelseplats. Här skapades deras andliga, religiösa och politiska identitet."

Nåja, inte helt och hållet för jag fick lära mig i skolan att Gud lovade Abraham landet medan det fortfarande låg i Mesopotamien. De tio budorden fick vi av Gud personligen på berget Sinai, som ligger i Egypten. Den viktigare av de två Talmudböckerna skrevs i Babylon. Ja, det är sant, den hebreiska bibeln utarbetades i landet, men de flesta av de religiösa texterna i judendomen skrevs i "exil".

"Judar strävade i varje efterföljande generation efter att åter bosätta sig i sitt forna hemland..." Nonsens. Det gjorde de sannerligen inte. När judarna till exempel fördrevs från det katolska Spanien 1492, begav sig den stora majoriteten av dem till länder i den muslimska världen, endast ett fåtal bosatte sig i Palestina.

Sionism, rörelsen vars syfte var att bilda en judisk nation i Palestina,

grundades först på slutet av 1800-talet när antisemitism blev en mäktig politisk kraft i hela Europa, och grundarna förutsåg vilka katastrofer som var på väg.

DEKLARATIONEN betonade förstås modern historia: "Den 29 november 1947 antog Förenta nationernas generalförsamling en resolution som uppmanade till att grunda en judisk stat i Eretz Israel..."

Det är en viktig förfälskning. FN-resolutionen manade till att etablera TVÅ stater: en arabisk och en judisk (och en särskild zon för Jerusalem). Att underlåta uppmaningen till en arabisk stat förändrar resolutionens hela karaktär.

Det var naturligtvis meningen. Ben-Gurion stod redan i hemlig kontakt med Jordaniens kung Abdullah som ville annektera Västbanken till sitt transjordanska kungadöme. Ben-Gurion godkände det.

Ben-Gurion såg uträderandet av varje spår av en separat arabisk-palestinsk nation som ett viktigt mål. Kung Abdullahs annektering av Västbanken godkändes stillatigande – även innan den första jordanska soldaten kom in i landet, till synes för att rädda araberna från den judiska staten.

HÄR ÄR rätta platsen för att tackla dessa två ödesmättade ord: "Judisk stat".

Innan Israel bildades, använde nästan alla här orden "hebreisk stat"

när man talade om vår framtida stat. Det är vad vi ropade vid oräkneliga gatudemonstrationer, det är vad som skrevs i tidningarna och krävdes i politiska tal.

Detta var inte något ideologiskt beslut. Det fanns förvisso en liten grupp med unga författare och konstnärer med smeknamnet "Canaanites" som förkunnade födelsen av en ny "hebreisk nation" och inte ville ha något att göra med judarna i diasporan. En del andra grupper, inklusive en som jag grundade, uttryckte liknande idéer utan att komma fram till sådana absurda slutsatser.

Men i dagligt tal gjorde folk en tydlig skillnad mellan "hebreisk" (sånt i landet som hebreiskt jordbruk, hebreiska försvarsstyrkor etc.) och "judisk" (som judisk religion, judisk tradition och liknande).

Så varför då "judisk stat"? Ganska enkelt: som den brittiska administrationen såg saken bestod Palestinas befolkning av judar och araber. FN's delningsplan talade om en judisk och en arabisk stat. "Självständighetsförklaringen" lade stor vikt vid att betona att vi endast genomförde FN-beslutet. Således: "Vi deklarerar att en judisk stat bildats som ska vara känd som staten Israel".

(Märk väl: "En" judisk stat, inte "den" judiska staten.)

Dessa oskyldiga ord har citerats miljontals gånger för att berättiga argumentet att Israel är en "judisk" stat

där judar har särskilda rättigheter och privilegier. Detta accepteras idag utan att någon frågar.

Men man förbiser i regel att man i en av paragraferna, medan "vi sträcker ut vår hand till alla grannstater", ber om samarbete – i det hebreiska originalet – med "det suveräna hebreiska folket". Detta är på ett flagrant sätt förvrängt i den officiella översättningen till "det suveräna judiska folket".

I den viktigaste meningen i det hebreiska originalet identifierar under-tecknarna sig som "... representanter för det hebreiska samhället i Eretz Israel..." Den officiella översättningen skriver "det judiska samhället i Eretz Israel".

Ben-Gurion ska ha tack för det faktum att Gud inte alls figurerar i dokumentet. Efter en krävande kamp med den då lilla religiösa sionistiska falangen är den enda religiösa anspelningen "the Rock of Israel" (Psalm 78:35 And they remembered that God was their rock, And the Most High God their Redeemer, AE anm.)

... som är en av benämningarna på Gud men som också kan förstås på ett annat sätt.

EN GROV UNDERLÅTENHET är det rena faktumet att deklARATIONEN inte en enda gång nämner den nya statens gränser.

FN's delningsplan drog upp mycket tydliga gränser. Under 1948 års krig erövrade vår sida avsevärt mycket

mer mark. Mot slutet etablerades den så kallade Gröna linjen.

Deklarationen nämner inga gränser, och Israel förblir hittills den enda staten i världen som inte har några officiella gränser.

I detta, och i nästan allt annat, började Ben-Gurion bygga spåret längs vilket Israel har rört sig fram tills idag.

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avner/1463090274/>
<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avner/1463090274/>

Översättning:
Anja Emsheimer

Såsom palestinierna begråter sin Nakba – så måste även Storbritannien erkänna sitt ansvar.

Nästa år är det 100-årsdag för Balfourdeklarationen. Storbritannien bör ta itu med sin roll i och med fördrivningen av palestinierna.

Denna dag är den 68:de minnesdagen för den palestinska Nakban (katastrofen): palestiniernas fördrivning och förlusten av deras hemland. Men medan palestinierna ännu inte fått någon upprättelse för sin svåra situation, har vi i Storbritannien under de senaste veckorna bevittnat en anorlunda debatt som har riktat uppmärksamheten mot en annan fråga: antisemitismen inom Labour.

Få sanna sympatisörer med den palestinska saken kan vara okunniga om distinktionen mellan antisemitism och antisionism. Den har verkligt länge varit en del av palestiniernas nationella och politiska diskurs, och har anammats och främjats som

en fråga om skarp gränsdragning mellan rasism och motstånd mot en politisk ideologi.

Alla som vet något om den palestinska/israeliska konflikten borde alltså vara väl medvetna om faran i att locka fram nazisterna när man talar om Israel eller sionism, inte bara därför att analogin i princip är motbjudande utan därför att den förvränger den sanna karaktären i denna konflikt. Vad det än kan vara så är det definitivt inte en repris på hitleristiska utplåningsförsök.

Men vare sig det är av en slump, avsikt eller ren okunnighet, har anklagelsen om antisemitism inom Labourpartiet väckt frågor som förtjänar en seriös uppmärksamhet trots smutskastning, spel för gallerierna och manipulation som har förekommit i debatten. Varför, har en del frågat, utsätts just Isra-

el för en sådan hätskhet som om den hade riktats mot till exempel en svart rörelse, skulle vänstern (och alla andra också) ha sett den som moraliskt oacceptabel rasistisk partiskhet? Vilka historiska eller aktuella brister Israel än må ha så bör judarna, som ser Israel som en handling av nationell befrielse, visas samma respekt som vilken annan nationell/etnisk grupp. Underlåtenheten i att göra så är i sig en handling av samvetslös diskriminering och är lackmustestet på motstånd mot rasism.

Sju decennier efter Nakban och att Israel skapades ur spillrorna av det palestinska hemlandet finns en rimlig fråga - varför och huruvida Israel är ett "specialfall". Visst, många andra länder har också bildats utifrån en "mindre än oklanderlig" idé, men de möter inte samma slags fientlighet som Israel.

.Men här handlar det inte om historia. Kampen för Israels/Palestinas mark är aktiv och fortgår. Till skillnad från de infödda i Nord- och Sydamerika, Australien och på andra håll måste palestinierna fortfarande bekämpas och underkuvas. Dessutom föddes Israel under 1900-talets öppenhet. Dess handlingar måste mätas utifrån samtida seder, inte utifrån dem från 1500- 1800-talen, särskilt i ljuset av sionismens anspråk på att vara en moralisk kraft med välvilliga intentioner; om så är fallet måste deras handlingar och dess konsekvenser bedömas därefter; dess eftertryckliga anspråk på att vara moralisk inbjuder annars till att beskyllas för hyckleri.

Ett ännu mer direkt skäl till varför Israel är ett specialfall är att de är ett levande exempel på en stat som fortsätter att ockupera och kolonisera. Ingen annan självutnämnd demokrati i västeuropeisk mening gör anspråk på ett annat folks territorium som sitt eget, eller tillämpar en verksamhet i stor skala genom att illegalt flytta in sitt folk på någon annans mark. Detta är unikt under 2000-talet.

Ingen annan självutnämnd demokrati i västeuropeisk mening bygger sina lagar och sin politiska praxis på etnisk/religiös åtskillnad, ingen annan sådan stat sätter upp etniska kvoter såsom att bibehålla en proportion på 70%/30% judar/araber i Jerusalem eller att "judaisera" Galiléen, eller avvisar uppfattningen att det är en "stat för alla sina medborgare". Ingen annan ledare i en demokrati i västeuropeisk mening skulle överleva om han skulle komma på att uppfatta ursprungsbefolkningens deltagande i den demokratiska processen som ett hot, som premiärminister Binyamin Netanyahu gjorde förra året.

De aktiva politiska krafterna i väst har i allmänhet sett ett speciellt ansvar för Israels bildande lika väl som för dess handlingar. Detta förstärks av det faktum att alla stora västerländska regeringar och de flesta vanliga politiska krafterna fortsätter att försäkra Israel om sitt fortsatta stöd och vad man ger sig ut för att representera, oberoende av vilka handlingar Israel begår – även när de strider mot deras påstådda värderingar.

Storbritannien har ett särskilt ansvar på grund av den försåtliga och kritiska roll man spelade vid fördrivningen av palestinierna via den upprörande Balfourdeklarationen och det brittiska mandatets bestämmelser som genomdrev det, samt den ynkliga reträtten från Palestina 1948. Genom att acceptera mandatets bestämmelser till förmån för ett judiskt hemland, tog Storbritannien på sig ansvaret för palestiniernas öde. Om landet inte aktivt hade sponsrat och underlättat mandatet, hade palestinierna inte förlorat sitt hemland.

Eftersom vi närmar oss den 100:de årsdagen för Balfourdeklarationen nästa år, bör Storbritannien – vars ledare från Winston Churchill till Gordon Brown och David Cameron öppet har förklarat sig vara sionister – erkänna sin roll i fördrivningen av palestinierna, likaså stå upp mot gisslet antisemitism.

Det finns ingen anledning att försköna palestiniernas situation med falska och vilseledande analogier, den minst övertygande är en jämförelse mellan nazism och sionism. Genom att tillåta Israels försvarare för motbeskyllningen :antisemitism, avleder den världens uppmärksamhet från det elände som palestinierna tillfogats och besudlar deras sak. Det här bygger på sin egen moral och politiska meriter och grundar sig på den

enkla tesen att ett folk fördrevs från sitt hemland mot sin uttryckliga vilja, till förmån för en etnisk minoritet som påtvingats dem av utomstående makter och slutligen med vapenmakt. Palestinierna betalade det högsta priset för europeisk antisemitism som de var oskyldiga till.

En del vill att vi ska förstå varför judiska människor känner stolthet över Israel och inte kan karaktärisera dess bildande som ett brott. Men av samma anledning kan man tycka att de ska förstå varför palestinierna inte kan förväntas glädjas i sin nationella fördrivning, eller göra något annat än sörja sin Nakba. Det här har inget att göra med antisemitism, för den etniska eller religiösa identiteten hos dem som fördriver blir det inte någon skillnad.

Vi skulle ha gjort motstånd mot dem ändå.

Ahmad Samih Khalidi,
The Guardian

http://www.theguardian.com/commentisfree/2016/may/15/palestinians-nakba-uk-balfour-declaration-dispossession?utm_source=esp&utm_medium=Email&utm_campaign=GU+Today+main+NEW+H+categories&utm_term=172338&subid=12945038&CMP=EMCNEWEML661912

Översättning: *Anja Emsheimer*

Varför Israel bekämpar de infödda palestinierna

Haneen Zoabi

Kvinnor i sorg när palestiniern Ahmed Zakarna begravs i staden Qabatyra på Västbanken, den 5 februari 2016. Zakarna och två andra palestinier dödade en israelisk kvinnlig gränspolis och sårade allvarligt en annan innan de sköts till döds av poliser, uppgav israelisk polis.

En 15-årig flicka ligger allvarligt skadad på trottoaren, hon blöder av skottskador från flera kulor. En man går fram och skjuter henne kallblodigt i huvudet, ett sista och dödande skott som avslutar ett ungt liv på en trottoar i Jerusalem. En till "terrorist" skjuten av en "hjärte". Eller är det ännu en utomrättslig avrättning av det slag vi har blivit så vana vid?

T.o.m. språket har förändrats: "neutraliserad" är medias uttryck för ett avslutat människoliv. Det vill säga ett palestinskt liv.

Vi är inte längre i stånd att se den fruktansvärda tragedin med en blodig skoluniform, en skolväska och pyntade anteckningsböcker som ligger spridda på trottoaren. Och bland

allt detta även en liten sax som flickan hade försökt hugga en äldre man med.

Och där ligger hon, ytterligare en namnlös "terrorist", ytterligare ett ungt offer som fötts till ockupationens dagliga verklighet med nattliga räder, dess förtryck och förödmjukelser, dess diskriminerande (säkerhets-) mur, husrivningar, vägar endast för israeler, vägspärrar, kyrko- och moskébränder. Bosättarnas och säkerhetsstyrkornas slumpvisa skjutande. Ett dagligt liv, grått och i avsaknad av allt hopp.

Jag vill inte rättfärdiga dessa desperata handlingar; varje död under ockupation borde undvikas. Dessa barn

är inte del av en politisk rörelse men de är ett resultat av välorganiserat förtryck. De är lika mycket offer som offren för deras desperata handlingar.

Jerusalem-polisen vägrar att lämna tillbaka palestiniernas kroppar, de som har begått individuella handlingar och dödat under de senaste månaderna. Det är ett slags straff som deras familjer får. Tio kroppar har nyligen hållits tillbaka. Polisen insisterar på nattliga begravningar utan mer än 50 människor närvarande vilket familjerna har samtyckt till, men kropparna har fortfarande inte släppts. De hålls kvar i sitt iskalla fängelse och har blivit en bricka i ett fullt politiskt spel.

Tre israeliska lagstiftare, Jamal Zahalka, Basal Ghatas och jag själv träffade förra veckan representanter för dessa tio familjer och deras advokater för att försöka påskynda deras söners begravning. Dessförinnan hade vi varit i kontakt med ministern för Homeland Security (som Civilförsvaret i Sverige) varefter vi lämnade in en skriftlig begäran till ministern med detaljer från alla de tio familjerna och villkoren som polisen har lagt fram för deras söners begravning. I början av mötet med familjerna, som ägde rum på en kulturplats i Östra Jerusalem, läste vi under tystnad öppningsstrofen i Koranen, en religiös och kulturell sedvänja.

Men Netanyahu använde vår handling som förevändning för en hatkampanj som har lett till att vi i flera månader suspenderats från det isra-

eliska parlamentet (Knesset). Vi har stämplats som förrädare eller värre. I Israel betyder demokrati suveränitet för majoriteten medan erkännande av mänskliga rättigheter och minoriteter saknas. Faran med majoritetens tyranni finns så att säga inbyggd.

Den här kampanjen räcker inte: att deklarerar den Islamiska rörelsens norra gren som en illegal organisation, NGO-lagen som allvarligt begränsar mr-organisationer att kunna fungera, militärens kontroll av webbsidor, de föregripande arresteringarna av politiska aktivister innan demonstrationer äger rum, lagarna som kriminaliserar stödet till den globala rörelsen för bojkott, desinvestering och sanktioner (BDS), åtskilliga lagar som möjliggör för samhällsgrupper att vägra araber inträde, liksom andra lagar som legaliserar diskriminering av markägande, byggrättigheter och mer därtill, kan alla ses som tydliga indikatorer på beredvilligheten att godkänna en diskriminerande politik för att bekämpa landets infödda befolkning och deras sympatisörer.

”Självförsvaret” är det uttryck som israelerna använder för att rättfärdiga alla utomrättsliga avrättningar liksom deras kontroll över andras liv. Men det går inte att rättfärdiga något dödande eller förtryck. Ockupanten har inte rätt till självförsvaret. Det är vi, de ockuperade, som har den fulla och enda rättigheten att bekämpa det, på alla sätt som är erkända inom ramen för internationell rätt och som stöds av det internationella samhället.

Att stänga av oss borde ses med avseende på statens pågående fiendtlighet gentemot å ena sidan palestinierna och å den andra den ökade beredviligheten att godkänna odemokratiska förfaranden och handlingsätt. Man borde inse att den andra aspekten är en biprodukt av den första.

Genom att själva definiera sig som en judisk stat var det Israel som lade grunden för detta, särskilt som staten såg palestinierna som främlingar i deras eget hemland. 1948 fördrevs 85% av palestinierna och de som

blev kvar sågs som inkräktare. Trots den oerhörda orättvisan som visats oss föreslår vi en rättvisans och jämlikhetens vision för alla.

Haneen Zoabi är för närvarande medlem av Israels Knesset och sitter för the Arab Joint List bloc. Hon är den första kvinnan som valts till det israeliska parlamentet på listan för ett arabiskt parti.

<http://europe.newsweek.com/>

Översättning: *Anja Emsheimer*

Israel Pristagaren om varför han ger Prispengarna till Ta'ayush

Av *Mairav Zonszein*, 13 maj 2016

<http://972mag.com/watch-israel-prize-winner-on-why-hes-giving-prize-money-to-taayush/119292/>

Prof. David Shulman, Renee Lang professor i humanistiska studier vid Hebrew University of Jerusalem, har just fått Israel Priset i religionsvetenskap för sitt arbete på indiska språk och kultur. Han har beslutat att donera sina prispengar (ca 160000 SEK) till Ta'ayush, den grupp av israeliska aktivister som deltar i ickevåldsaktioner för att stödja och skydda försörjningen av palestinska invånare på Hebrons södra kullar, som försvåras av ockupationen.

Shulman, som har varit aktiv i Ta'ayush under dem senaste 15 åren, förklarar vad gruppen exakt gör, som grundades i början av den andra intifadan och som har varit föremål för höger extremisternas attacker under de senaste månaderna.

Jag tycker det är anmärkningsvärt att de flesta av Israels medier som rapporterade om historien betecknade Ta'ayush som "vänsterorganisation" (Haaretz på hebreiska), "anti-Israel" (Arutz Sheva), och att Haaretz på Engelska kallade den ursprungligen för "pro-palestinsk", men ändrade den sedan till "En israelisk grupp som hjälper palestinier."

Jag har inte sett en enda nyhetskälla kalla den

för vad den är: En aktivistgrupp, som genomför ett humanitärt arbete på Västbanken. (Ta'ayush har just öppnat en ny aktivitets"front" i Jordandalen.)

Ta'ayush är, som David anmärker..., inte en organisation, utan en löst sammansatt grupp av människor, som ägnar sina lördagar åt en aktivitet som påverkar verkligheten på marken för palestinier, som bor i området C och har varken någon som för deras talan eller rättigheter. Du kan kalla den för "vänster" eftersom den arbetar för mänskliga rättigheter och värdighet och motsätter sig Israels militära ockupation.

Den är inte anti-Israel, såvida du inte tror att pro-Israel innebär att stödja systematiskt våld, trakasserier av civila palestinier och avsaknaden av infrastruktur, vatten, säkerhet, utbildning, och rätten till en grundläggande försörjning. När det gäller "pro-palestinsk", så har det en inneboende biklang att det kunde vara "anti-Israel" eller på något sätt mot israeliska intressen, vilket är absurt. Jag antar att det är därför Haaretz på engelska har beslutat att ändra det.

Shulmans gåva till Ta'ayush kommer att hjälpa bekosta gruppens huvudsakliga utgifter: advokatkostnader för aktivister som ständigt arresteras, för de rättsfallen de driver mot staten, och för drivmedlet som krävs för att köra aktivisterna varje vecka från Jerusalem till Hebrons södra kullar.

David Grossman

Att kräva kulturell lojalitet är fascistiskt

Den israeliska författaren David Grossman har kallat den s.k. Cultural Loyalty Bill för "fascistisk", den lanserades av kulturminister Miri Regev. Första gången som Grossman diskuterade lagförslaget var i en intervju med Euronews i lördags.

När intervjuaren Isabelle Kumar frågade honom om lojalitetsproblemet, svarade han: "Ni borde fråga dem vad det innebär. Jag..., först och främst tycker jag inte att jag ens borde rättfärdiga min lojalitet, jag är född här, det här är min plats, jag deltar mycket aktivt i livet i Israel, i kulturen i Israel. Jag anser att frågan om lojalitet inte alls skulle väckas, det är en fascistisk fråga."

Grossmans svar citerades i Israels Channel 10 news i söndags kväll. Grossman intervjuades i ca 20 minuter på engelska, med Gamla Staden i Jerusalem som bakgrund. Intervjun med honom gick från att diskutera lagförslaget om kulturen till medborgarnas radikaliserings på båda sidor av konflikten.

"Jag har en känsla av att mina åsikter blir alltmer isolerade," sade han. "Man kan se hur alltför israeler lockas till att se på konflikten på det här sättet och att överge sina försök att uppnå någon politisk, rationell lösning, och de är alltmer hemfallna till fanatism och fundamentalism. Det går att se på båda sidor, det sker i Is-

rael, det sker i Palestina, det nästan omöjliggör en lösning." Grossman fick också frågan om sin inställning till Europeiska unionens beslut om ursprungsmärkning av bosättarprodukter. Han uttryckte stöd för åtgärden som han ser som ett bevis på att EU accepterar "Israels totala legitimitet innanför Gröna linjen."

Han betonade: "De har rätt till att tala om för sina medlemsstater att dessa produkter kommer från en tvivelaktig plats. Det är på ett sätt ett pris som Israel åsamkat sig självt."

Grossman spekulerade i att rädsla kanske är det som nu karaktäriserar "det israeliska samhället mer än någonting annat." Han förklarade: "Det är rädsla för våra barn som ska in i armén, men det är också rädsla för att gå ute på gatan, och regeringen och högern använder sig på ett cy-

niskt sätt av denna rädsla. Vi har en premiärminister som är expert på att blanda ihop de verkliga farorna som Israel står inför, och vi står inför verkliga faror här i Mellanöstern, men han vet hur han ska blanda ihop de verkliga farorna med ekona från gångna trauman.”

Grossman gav uttryck för en längtan efter en bättre framtid.

”Som israel och jude längtar jag efter att få se Israel blomstra i ett tillstånd

av fred, att få se vad det kan betyda för oss för första gången i vår historia, i vår forntida historia och i vår moderna historia, att få leva våra liv utan rädsla,” sade han.

Gili Izikovich

Medarbetare i Haaretz

www.haaretz.com/israel-news

Översättning:

Anja Emsheimer

**WOMEN'S BOAT
TO GAZA**

Womens Boat to Gaza lanseras i Messina på internationella kvinnodagen

Pressmeddelande: 2016-03-07 23:29

Messina, Italien

Den internationella samarbetet Freedom Flotilla Coalition (FFC) där svenska Ship to Gaza ingår, har på internationella kvinnodagen den 8 mars, officiellt lanserat planerna för Womens Boat to Gaza

Womens Boat to Gaza kommer avsegla i mitten av september 2016 och stanna till i flera hamnar i medelhavet innan vi når Gaza i början av oktober.

Womens boat to Gaza som är frihetsflottans fjärde aktion (FF4) kommer seglas av en helt kvinnlig besättning och delegaterna ombord kommer att utgöras av välkända kvinnor från olika delar av världen. Ett syfte med aktionen är att belysa den centrala roll som palestinska kvinnor spelar i det palestinska motståndet mot ockupation, blockadpolitik och diskriminering.

På internationella kvinnodagen deltar vi vid arrangemang i Sverige och på många andra håll i världen. På 8:e marsdemonstrationen i Göteborg talar Ann Ighe från Ship to Gaza och i Malmö samlar aktivister in pengar till årets aktion. I Messina i Italien deltar representanter för Ship to Gaza Sverige i FFCs officiella lansering av Womens boat to Gaza.

Womens Boat to Gaza stöds av kvinnoorganisationer från många olika håll i världen; bland annat: The Women's Affairs Center (Gaza), The Coalition of Women for Peace (Israel), Forum de Política Feminista (Spanien), Women's Front (Norge), Coordinadora de Solidaridad Palestina (Mexico), CODEPINK Women for Peace (USA) and Quebec's Women's Federation (Kanada).

Se www.womensboattogaza.org samt shiptogaza.se för fler detaljer och för att följa hur arbetet med Womens Boat to Gaza utvecklas.

För mer information:

Ellen Huttu Hansson: 0722883213
mediawbg@gmail.com

PS Båtarna har namngetts nu: Amal-Hope och Zaytouna-Oliva. **De kommer att segla till Gaza i mitten av september.**

”Här i 85 dagar redan”

– CO Tair Kaminer bloggar från militärfängelset

Blogg skriven i militärfängelset och utskickad av Reuven Kaminer, reuven.kaminer@gmail.com
Den 4 april 2016

När man sitter i fängelse är det många timmar då inget händer. Jag har redan varit här i 85 dagar och det är verkligen väldigt, väldigt svårt.

Vi sitter i cellen ’en läsminut’- men bli inte förvirrad, det är inte ledig tid då man får läsa en bok utan en period då personalen får kalla oss till sig när som helst. Vi får inte stiga upp från vår brits, ta ut någon privat sak från vår ryggsäck, väsnas, ligga på sängen, ha fötterna på sängen, kränka reglerna för lämplig kontakt (det är förbjudet att sitta tillsammans på sängen, att röra vid varandras hår, att kramas, hålla någons hand ...) o.s.v.

Befälen kommer ihåg att många gånger om dagen betona vad vi får göra: sitta, prata, äta, läsa en bok och titta på TV, ja, vi har TV i våra celler. TV:n står på hela tiden, överallt i fängelset för män och kvinnor (för det mesta är det fotboll eller dokusåpor).

För mig innebär ’lästid’ att läsa. Det är min flykt. Kvinnorna här säger att jag är en bokmal. Jag har lärt mig att fly in i böckernas värld och sjunka ner i berättelserna och karaktärerna och för ett ögonblick kan jag t.o.m. glömma att jag sitter i fängelse. Att jag är i cell 6, Platoon 600, Fängelse 6.

En av dessa dagar tog man med oss för att arbeta i Ajami – fängelsets verkstad. Verkstaden kallas Ajami efter en drusisk kille som sköter avdelningen. Det här menar man ska vara något slags pris till fångarna eftersom det håller en sysselsatt och man kan få en extra cigarett. Man kan höra lite musik där. Kvinnorna som arbetar där tar bort knappar och gradbeteckningar från gamla uniformer och sorterar dem utifrån färg och storlek.

Många av kvinnorna tycker om arbetet men jag röker inte och man tar ifrån mig den enda stunden i fängelse då jag lyckas glömma att jag sitter inne. I stället måste jag sortera knappar vilket på många sätt är värre än att sitta i fängelse. Det här tjugatiga arbetet precis som allt annat trist i fängelset, precis som dessa perioder av frihetsberövande som upprepar sig om och om igen och har blivit en rutin.

För att säga sanningen – det var inte någon lätt dag. Och såna här dagar måste jag hela tiden påminna mig om vad jag gör. Jag skulle lätt kunna be att få träffa psykologen för att komma ut härifrån. Men jag kan inte glömma det jag vet: den här armén försvarar inte mig utan underblåser våldet och skapar därmed t.o.m. mindre säkerhet, att den härskar över miljontals palestinska medborgare och det är på inget sätt moraliskt så som vi fått lära oss hela livet. Jag kommer ihåg att min vägran, gång på gång i inkallelsecentret och mitt uttalande att jag

inte är villig att ta värvning i den här ockupationsarmén, det innebär att jag inte bara dömer mig själv att om och om igen vara tvungen att vara kvar i fängelse; men varje gång som jag vägrar visar jag på ett alternativ till denna hatets och krigets väg, och jag inspirerar unga människor i min egen ålder att granska våra handlingar och att inte handla utan att ha tänkt efter.

Samma dag som jag kom tillbaka från Ajami kallades jag in till den rabbiniska advokaten (the Rabbanit, AE) för samtal. Hon kommer till fängelset tre gånger i veckan och delar ut godis och kvinnorna kan få ett personligt samtal med henne och få en lektion ur Toran. De flesta kvinnorna är traditionella och det stärker dem i mer än ett avseende. Jag deltar i alla hennes lektioner även om det inte är obligatoriskt. Jag gör det för att fullt ut få prova på de andras fängesliv.

I det andra fängelset, Nummer Fyra, är Tora-lektionerna obligatoriska och rabbinerna predikar för oss att vi ska bli religiösa. De försökte t.o.m. att övertyga oss om att gifta oss via en äktenskapsmäklare (shiduch, AE).

Lilach, den rabbiniska advokaten som är här frivilligt i Fängelse 6 ingår förstås i samma verksamhet, men hon är motiverad att bry sig om kvinnorna i fängelset, att hjälpa dem att vara starka nog att vara här och inte förlora hoppet.

Under den här lektionen berättade hon för oss om uttåget ur Egypten och om synden att tillbedja Guldkalven. Hon berättade för oss om Hor som gjorde motstånd mot 3000 israeliter och Guldkalven och bekämpade dem alla. Guldkalven besegrades med svärd och de dödade honom, men denna kamp lyckades och Israels folk återvände till den rättfärdiga vägen.

Den här lektionen stärkte mig verkligen. Jag kände att vi, vägrarrörelsen och motståndarna till ockupationen, är som Hor. Idag är vi kanske bara en minoritet som gör motstånd mot den arga majoriteten, men vår kamp kommer att lyckas och en dag kommer ockupationen att vara över.

www.kibush.co.il

Översättning: *Anja Emsheimer*

Prenumeranter av JIPF-bladet

som vill bli informerade om JIPF's offentliga möten, som händelsevis blir utannonserade med kort varsel via vår e-mejllista, ombedes att skicka sina e-mejladresser till: redaktionen@jipf.nu med uppmaningen

håll mig informerad!

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm

E-post: redaktionen@jipf.nu

Talespersoner

Olle Katz, tel.: 070 894 34 02 och Ilan Cohen, tel.: 076 818 60 72

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år

Gåvor tas tacksamt emot på

Plusgiro 475 29 17-7